Huş Ağacı Anahtarı

Yavuz DEMİRKIRAN

Huş Ağacı Anahtarı

Yavuz DEMİRKIRAN

Pip, sol kulağı sarkık, sağ kulağında küçük bir çentik olan genç bir kızıl tilkiydi. Krem beyazı göğsünün üzerinde soluk yeşil bir çanta taşıyordu. Güneşli bir sabah, ormanın kenarında dolaşırken yaprakların arasında yarı gömülü, soluk ve pürüzsüz bir şey fark etti. Huş ağacından oyulmuş minik bir anahtardı ve ona küçük bir deri kordon bağlanmıştı.

Pip kordonu boynuna geçirdi. Anahtar, kızıl tüylerine karşı sıcacıktı. Onu annesi Holly'ye gösterdi. Annesi koyu mavi bir pelerin giyiyordu ve keskin yeşil gözleri vardı. Anahtara dikkatle baktı. 'Bu çok eski görünüyor, Pip,' dedi. 'Huş ağacı anahtarları özeldir. Böyle anahtarların gizli yerleri açabildiği söylenir. Ama unutma, bir anahtar bulmak başkalarına yardım etmek anlamına da gelir.'

Pip başını salladı, ama annesinin ne demek istediğinden emin değildi. En iyi arkadaşı Wren'i bulmaya koyuldu. Wren, kırmızı örgü atkısı ve minik meşe palamudu başlığı olan bir tarla faresıydi. Pip geldiğinde Wren bir böcekle sohbet ediyordu. 'Bak ne buldum!' dedi Pip, anahtarı havaya kaldırarak. Wren'in parlak kara gözleri kocaman açıldı. 'Bir huş ağacı anahtarı! Bunlar hakkında hikâyeler duymuştum. Hadi neyi açtığını bulalım!'

İki arkadaş ormanda arama yaptı. Köklerin altına, eğrelti otlarının arkasına baktılar. Sonra Pip, gövdesinde küçük bir kapıya benzeyen tuhaf bir işaret olan uzun bir huş ağacı fark etti. 'Bak!' diye fısıldadı. İşaret tam da anahtarın boyutundaydı. Pip'in patileri titredi; huş ağacı anahtarını minik anahtar deliğine soktu. Anahtar yumuşak bir tık sesiyle döndü.

Huş ağacında küçük bir kapı açıldı; bir tilki ile bir fareye ancak yetecek kadardı. İçeride dar, sarmal bir merdiven yukarı kıvrılıyordu. Pip ve Wren tırmandıkça tırmandı ve sonunda küçük, yuvarlak bir odaya ulaştılar. Oda, raflar dolusu eski orman haritasıyla doluydu. Tozluydular ve kenarları kıvrılmıştı, ama güzeldiler.

Onlar bakarken gölgelerden yumuşak bir ses konuştu. 'Hoş geldiniz, küçükler.' Yaşlı bir porsuk öne çıktı. Yuvarlak gözlükler ve yamalı kahverengi yün bir şal takıyordu; kıvrık bir fındık bastonuna yaslanıyordu. Tüyleri gümüş grisiydi ve bir yanağında uzun bir yara izi vardı. 'Ben Yaşlı Böğürtlen'im, harita odasının bekçisiyim. Bugünlerde anahtarı pek az kişi bulur.'

'Bütün bu haritalar da ne?' diye sordu Pip. Yaşlı Böğürtlen gülümsedi. 'Bunlar eski hayvan patikalarını gösterir; büyükanne ve büyükbabalarımızın ormanda güvenle yolculuk etmek için kullandığı patikaları. Ama çoğu unutuldu. Bazıları devrilmiş dallarla kapanmış ya da böğürtlenlerle kaplanmış. Hayvanlar artık yolu bilmedikleri için kayboluyor.' Pip haritalara baktı ve göğsünde tuhaf bir çekim hissetti.

Yaşlı Böğürtlen noktalı bir çizgisi olan bir haritayı gösterdi. 'Bu patika eskiden dereden meyve bahçesine giderdi. Ama şimdi kalın eğrelti otlarının altında gizli ve yavrular onu bulamıyor.' Wren haritaya doğru seğirtti. 'Onu temizleyebiliriz!' diye ciyakladı. Pip başını salladı. 'Yardım edebiliriz.' Yaşlı Böğürtlen'in bulutlu gözleri parladı. 'Anahtar tam da bunun için, küçük tilki.'

Pip ve Wren ışık azalana kadar haritaları inceledi. Patikaları öğrendiler: kirpi otoyolu, tavşan yolu, geyik patikası. Her biri minik pati izleri ve yaprak simgeleriyle işaretlenmişti. 'Yarın başlayacağız,' diye söz verdi Pip. Yaşlı Böğürtlen onlara yanlarında götürmeleri için küçük, rulo yapılmış bir harita verdi. 'Dikkatli olun,' dedi. 'Ve nazik olun.'

Ertesi sabah Pip ve Wren haritayla yola çıktı. İlk patikayı derenin yakınında buldular, ama büyük, devrilmiş bir dal yolu kapatıyordu. Pip itti, Wren çekti, ama dal kımıldamadı. 'Yardıma ihtiyacımız var,' dedi Pip. Bu yüzden güçlü burunlarıyla itmeleri için bir kirpi ailesinden yardım istediler. Birlikte dalı yuvarlayıp yoldan çektiler. Patika açılmıştı!

Pip ve Wren unutulmuş patikaları birer birer temizledi. Keskin dallarla böğürtlenleri kestiler ve küçük taşları taşıdılar. Başkaları takip edebilsin diye yolları beyaz çakıl taşlarıyla işaretlediler. Bazı hayvanlar önce huysuzlandı, ama Pip nazikçe konuştu ve kısa süre sonra herkes yardım etmek istedi. Sincaplar bile katıldı; cıvıldayıp dallar taşıdılar.

Haber ormanda yayıldı. 'Patikalar yeniden açıldı!' dedi tavşanlar. 'Meyve bahçesini bulabiliriz!' dedi fareler. Yaşlı Böğürtlen huş ağacından izledi ve gülümsedi. Pip ve Wren harita odasına döndüğünde, her birine örülmüş ottan yapılmış minik bir rozet verdi. 'İyi iş çıkardınız,' dedi. 'Anahtar yalnızca sizin için değildi. Hepimiz içindi.'

Pip boynundaki anahtara baktı. Yumuşak ışıkta parlıyor gibiydi. 'Şimdi anlıyorum,' dedi. 'Anahtarı bulmak başkalarına yardım etmek demek. Ve patikaları güvende tutmak artık bizim işimiz.' Wren başını salladı, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. 'Onları yıllarca koruyacağız!' Yaşlı Böğürtlen ikisine de sarıldı. 'Ve orman size teşekkür edecek.'

O günden sonra Pip ve Wren orman patikalarının bekçileri oldular. Haritaları sık sık kontrol ettiler ve gerektiğinde yeni yollar açtılar. Holly oğlunu gururla izledi. 'Büyük bir ders öğrendin, Pip,' dedi. 'Keşif, sorumlulukla birlikte gelir.' Pip gülümsedi ve huş ağacı anahtarına dokundu. Başkalarının yolunu bulmasına her zaman yardım edeceğini biliyordu.

Huş ağacı anahtarı hâlâ Pip'in boynunda asılı, verdiği sözün bir hatırlatıcısı. Hayvanlar artık eski patikalarda güvenle yolculuk ediyor; bunu sarkık kulaklı küçük bir tilkiye ve cesur arkadaşına borçlular. Ve eğer bir gün soluk ahşaptan bir anahtar bulursanız, unutmayın: yalnızca bir kapıyı açmayabilir. Başkalarına yardım etmenin bir yolunu da açabilir.

Böylece orman daha şefkatli ve daha bağlantılı hale geldi. Pip ve Wren sık sık harita odasında Yaşlı Böğürtlen'i ziyaret edip maceralarını anlattılar. Yaşlı porsuk başını sallayıp şöyle derdi: 'Anahtar hiçbir zaman yalnızca bir anahtar değildi. Bizi bir araya getirmenin bir yoluydu.' Pip, en küçük özen gösterisinin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi ve huş ağacı anahtarı onu her zaman başkalarına yardım etmeye yönlendirecekti.